

عید از دید اسلام/ روز بدون گناه عید مومن است

سنت زنده کردن و میراندن از موضوعاتی است که همواره بشر را در مقابل خود به تفکر و تحقیق واداشته و در قرآن مجید هم از این موضوع به عنوان یک آیت عظیم الهی یاد شده است.

سنت زنده کردن و میراندن از موضوعاتی است که همواره بشر را در مقابل خود به تفکر و تحقیق واداشته و در قرآن مجید هم از این موضوع به عنوان یک آیت عظیم الهی یاد شده است.

به گزارش خبرگزاری مهر، از نظر لغت عید از فعل عاد- یعود گرفته شده که مصدر آن عید می باشد به معنای رجوع و بازگشت است. اما از نظر اصطلاحی به معنای بازگشت به سوی خداوند بزرگ است. به این معنا که هر روزی که شیطان بر انسان تسلط کمتری داشت و فریب او را نخورد و به گناه آلوده نشد و همه فکر و حواسش متوجه حضرت حق بود، تا اعمال و کارهایش مورد رضایت خداوند باشد، آن روز عید یک انسان مسلمان و خداشناس خواهد بود. بر همین مبنا مولای متقیان علی (ع) فرمود: عید آن روزی است که خداوند روزه انسان را قبول نماید و نماز او را بپذیرد و هر روزی که در آن نافرمانی خداوند نشود، آن روز، روز عید است.

عید واقعی آن نیست که انسان فقط تن را نو کند، بلکه عید آن روزی است که او در اثر گناه نکردن از بیم و شر جهنم در امان بماند. عید به آن نیست که انسان فقط لباس فاخر و گران قیمت به تن نماید بلکه عید آن روزی است که از عذاب آخرت امنیت داشته باشد. امام خمینی (قدس سره) فرمود: عید ملت مستضعف روزی است که مستکبرین دفن شوند. (صحیفه نور، ج 9، ص 244)

نوروز خوییهایی مانند صله رحم، دید و بازدیدها، آشتی ها، نظافت، تقسیم شادی ها، رفتن به زیارت قبور مطهر شهدا و قبور گذشتگان در شب جمعه آخر سال و زنده شدن طبیعت و انسان را به یاد مرگ و قیامت انداختن و خواندن دعا و نماز دارد و از کارهای پسندیده سال نو باشد، ولی نباید این اعمال خوب را با یک سری اعمال ضد اجتماعی به ویژه در چهارشنبه سوری خراب کرد، زیرا اموری که به جامعه و مردم ضرر می رساند و موجب آزار مردم است مانند ترقه، خرید و فروش آن قابل قبول نیست.

سنت عجیب زنده کردن و میراندن از موضوعاتی است که همواره بشر را در مقابل خود به تفکر و تحقیق واداشته است. در قرآن مجید این موضوع به عنوان یک آیت عظیم الهی یاد شده در قسمتی از آیات، این سنت جاریه به عنوان آیت ذات مقدس احدیت یاد شده است.

مثلا در آیه 164 سوره بقره آمده است: در خلقت زمین و آسمان ها و رفت و آمد شب و روز و کشتی ها که به روی آب برای انتفاع خلق به حرکت اند و آب بارانی را که خدا از بالا فرو فرستاد تا زمین را بعد از مردن و نابود شدن گیاهان زنده و سبز و خرم گردانید و در پراکندن انواع حیوانات در زمین و در وزیدن بادهای و به هر طرف در خلقت ابر که فی ما بین زمین و آسمان مسخر است در همه این امور ادله ای واضح بر علم و قدرت آفریننده برای خردمندان است.

در بعضی از آیات این موضوع به عنوان نمونه تبدیل نشئه ای به نشئه دیگر و به عنوان رستاخیز کوچکی که می تواند نمونه قیامت کبری باشد ذکر شده است. مثل آنکه در سوره مبارکه فاطر آیه 9 می فرماید: آن خدایی که بادهای را فرستاد تا برانگیزد ابر را، پس رانندیم آن را به سوی سرزمین خشک و مرده پس زنده کردیم بدان آن زمین را پس از آنکه مرده بود. این چنین است رستاخیز بزرگ.

اساسا در قرآن آیاتی است که خداوند را به صفت محیی و ممیت (دهنده حیات و گیرنده آن) معرفی می کند و حیات دادن را صفت خاص خدا قرار می دهد. در این زمینه آیات زیادی هست نکته ای که ما باید توجه داشته باشیم این است که آنچه آیت توحید و نشانه قدرت ازلی الهی گفته شده همین سنت جاریه احیا و اماته و میراندن و بردن و آوردنی است که معمولا می بینیم؛ یعنی هر چیزی که در جلو چشم همگی است و عادت کرده آن را می بینیم، یک جلوه ای است از جلوات ملکوت الهی.